

dragelse i 1902. I Folketinget var der et overvældende Flertal derfor, men der var af en Del af vor Befolkning, den, der kunde præge Afstemningen her i Tinget, fremkaldt en Stemning, der gav det Resultat, som det ærede Medlem skildrede. Og hvad der den Gang gav denne Stemning en vis Styrke, og hvad der berettigede, at man ikke fra det daværende Ministeriums Side skred til et Forsøg paa en Appel til Vælgerne, var det, at der bag den Stemning, som den Gang bruste frem, stod en Række af Mænd, der erklærede sig villige til at gøre endnu et Forsøg paa at rejse Øerne økonomisk. Men ærede Medlemmer ved jo, at dette ikke længere er Tilfældet. Ærede Medlemmer ved jo, at i de Tilkendegivelser, der er fremkommet angaaende denne Sag ude i Pressen, savnes nu alle de Mænd, der i 1902 bar Stemningen mod Overdragelsen og gennemførte Modstanden derimod. Ærede Medlemmer ved jo ogsaa, at de Kredse, der har haft Lejlighed til at overveje Spørgsmaalet, har været af den Opfattelse, at det nu er umuligt at fortsætte paa den angivne Maade. Det indrømmes ogsaa, at en ny økonomisk Indsats fra dansk Side er overflødig, fordi før eller senere maa det Tilfælde komme, hvor disse Øer falder hen til det store Fastland, hvortil de naturligt, nationalt og i enhver anden Henseende henhører. Medens der altsaa i 1902 forelaa Omstændigheder, der gjorde det muligt at forkaste Traktaten her i Danmark, uden at en Vælgertilkendegivelse paakaldtes, vil Folkeafstemningen nu være underbygget med de offervillige Mænds Erfaringer og med deres Indsigt ogsaa overfor det internationale Moment i Sagen. Men Partiet Venstre og det konservative Folkeparti afviste altsaa denne Bro, hvorover de Herrer ærefuldt havde kunnet gaa ind i Samlingsministeriet. De vilde ikke denne Folkeafstemning, der kunde have været et naturligt Fællesprogram for Mænd, der har afvigende eller i alt Fald ikke helt sammenfaldende Meninger i et saadant Spørgsmaal. Hvis Samlingsministeriet havde sagt: Vi træder sammen med det Fællesprogram at lade afholde en Folkeafstemning for at undersøge, om det er rigtigt, hvad man fra det nuværende Ministeriums Side siger, at Folkets aldeles overvejende Flertal ønsker, at Øerne skal afstaas, kunde Mænd med afvigende Meninger have traadt ind i Ministeriet med dette Fællesprogram. Saa kunde Rigsdagen, naar Tilkendegivelse havde foreligget efter Vælgernes Afgørelse, have taget sin Beslutning i saa Henseende,

og saa vilde ingen længere have dristet sig til at bestride Rigsdagens Kompetence.

Rigsdagens Kompetence, ja, den er jo blevet bestridt, og det ærede Medlem, som er Ordfører for Venstre (J. Pedersen), har sin Andel i, at denne Tvivl om Rigsdagens Kompetence er opstaaet. Jeg ved, at hans Andel deri er uskyldig, at det er et fra hans Læber undsluppet Ord, som andre behændigt har opfanget og udnyttet, et Ord, som det ærede Medlem ikke havde tænkt at give til Offentligheden, men som andre des mere har indprentet i Offentligheden. Det er Ordet om „det levende Lig“, som det ærede Medlem en Gang har sagt som en privat Aandrighed, men som andre, behændige Munde har udnyttet. Det er udnyttet af Partiet Venstres Ordfører i Folketinget (J. C. Christensen) for at indarbejde i Befolkningen med al den Evne, man kunde, en Tvivl om den nuværende Rigsdags Kompetence. Det forekommer mig, at det overfor den Situation, hvori Landet befinder sig, er noget af det alvorligste, der er foregaaet her i Landet, at en ledende Politiker bevidst har søgt at undergrave den siddende Rigsdags Kompetence i en Tid, hvor det mere end i nogen anden var nødvendigt, at der ikke var Tvivl om dens Kompetence. Der er og kan ingen Tvivl være om denne Rigsdags Kompetence, og det ved det ærede Medlem særdeles vel, thi det ærede Medlem husker, at i 1915, efter at den nye Grundlov første Gang var blevet vedtaget, gik samtlige Partier ud til Vælgerne og bad dem ikke blot om Samtykke til Grundlovens Stadfæstelse, men om Samtykke til een Ting til, og denne ene Ting til var, at Vælgerne skulde betro den samme Rigsdag, som de gav Ret til at stadfæste Grundloven, at blive siddende ud over det Aar, som Grundlovens Ikrafttræden den Gang tænkte udsat med, hvis denne Rigsdag fandt det nødvendigt. Det Mandat, som Valgdagen i 1915 gav denne Rigsdag, var: stadfæst Grundloven, og hvis I, Folketing og Landsting, finder det rigtigt at blive siddende længere end det Aar, saa bemyndiger vi jer til det. Derigennem var det, at Vælgerne i en alvorlig Afgørelse gjorde denne Rigsdag saa kompetent som nogen. Den gjorde den kompetent ud fra denne Opfattelse: det kan være nødvendigt og rigtigt, at der her i Landet ikke for Tiden affholdes Valg, og saa har vi den Tillid til de Herrer, som nu sidder i Rigsdagen, Folketing og Landsting, at de vil kunne fortsætte Landets Styrelse under de kommende Vanskeligheder. Jeg skal nu ikke tale mere om, hvorledes denne